

Limonade met pulp

Niels
Van Droogenbroeck

 Manteau

Ik kan geen zinnige zin verzinnen om mee te beginnen. Ik krijg niet één volzin zinvol vol. Ik weet alleen maar hoe het boek eindigt: met vuurwerk. Met iemand die zichzelf een kogel door het hoofd jaagt. Denk ik. Er gaan koppen rollen. Denk ik. Maar waarom legt het jonge meisje, de man of vrouw in de hoofdrol zichzelf om?

Waarom?

Daarom.

Omdat ik denk dat het goed is om te weten waar je boek eindigt voor je eraan begint. Verzint eer ge begint. Ik weet niet zeker of die stelling klopt, ik heb nog nooit een boek geschreven, maar een mens moet ergens beginnen en ik begin bij het einde. Maar wat gebeurt er daarvoor? Wie, wat, waar, wanneer, waarom en hoe?

Daar heb ik over nagedacht sinds ik uit het kantoor van mevrouw Pauwels ben vertrokken en tien minuten geleden heb ik besloten dat dit verhaal zal gaan over iemand die levensmoe is. Of wordt, dat weet ik nog niet zeker, maar er moeten en zullen koppen rollen. Verder gaan er harten breken, er komen grappen en grollen, een lach, een traan... Het hele amalgaam, en op het eind is mijn personage het allemaal beu. Het leven moe. Niet omdat ik zelf levensmoe ben, maar eerder zomaar. Omdat 'melancholie' en 'nostalgie' mooie woorden zijn, omdat ik Leaving Las Vegas een goeie film vond en omdat mensen graag Murakami lezen.

Sinds ik die knoop heb doorgehakt, zijn er nog eens vijf minuten verstreken. Ik heb nog niets geschreven, want ik kan geen zinnige zin verzinnen om mee te beginnen. Ik krijg geen volzin zinvol vol enzovoort. Hoe moeilijk kan het zijn om een eerste personage te bedenken? Hij, zij of die kan gebaseerd zijn op om het even wie. Ik ga bij mezelf te rade ter inspiratie: ik ben een modale twintiger en ik zit helemaal alleen op kot vlak bij de universiteit waar ik studeer...

Dat is allemaal niet zo boeiend, dus bij mezelf ga ik de mosterd niet vinden. Dat doet me eraan denken dat ik dringend naar de winkel moet. Ik ben zo terug.

Ik ben terug.

Supermarkten zijn werkelijk wonderbaarlijk. Je kunt er zowat alles kopen. Ik heb nu mosterd, maar ook avocado's, mango's, kiwi's, gember, lijnzaadcrackers, geelvintonijn, zilvervliesrijst en witte wijnazijn. Je kunt het zo gek niet bedenken of ze hebben het. Het enige wat ik nergens in de winkel vond, was een goed idee. Ik weet nog steeds niet wie mijn hoofdpersonage wordt.

Een snelle brainstorm met mezelf: gaat het verhaal over een huurmoordenaar die een smak geld krijgt om de liefde van zijn leven te vermoorden? Nee. Ga ik schrijven over een zangeres die popster wordt en aan smack ten onder gaat? Nee. Vertel ik over een cowboy en een indiaan? Terwijl de een de ander leert scalperen, helpt de ander de een zijn eigen volk koloniseren. Samen schuimen ze het Wilde Westen af, vrienden die nooit vrienden mogen zijn, maar vrienden blijven tot in het graf. Dat verhaal is nu al bijna af, maar het is mij iets te maf. Nee, nee en nog eens nee dus.

Kan ik niet beter een verhaal over een spion bedenken? Of over een soldaat aan het front, of over een piraat met een houten poot op een boot? Wat is het beste verhaal? Het kan allemaal.

Ik heb een halve dag geleden beslist om een boek te schrijven over iemand die uiteindelijk sterft. Voorlopig kan het dus over elk van ons gaan en ik heb niet eens een titel. Als ik niet voortmaak, val ik zelf dood nog voor ik aan mijn eerste zin begin. Er valt geen tijd meer te verliezen.

Het tableau van Pablo*

Pablo Gonzales-Chavarria is een eenvoudige man die niemand ooit opvalt. Als kind was hij eerder stil en op school blonk hij zelden uit. Zijn rapporten waren slechter dan gemiddeld en hij compenseerde dat niet met spitsvondigheid of een atletisch lijf. Pablo was een kind zonder uitgesproken talent. Hij groeide geruisloos op als de vierde van zeven kinderen en thuis probeerde hij vooral niemand te storen.

Tegenwoordig ziet hij zijn broers en zussen nog maar sporadisch. Bij reünies wordt het algauw te druk, zeker met de kids erbij, en dus spreken de Gonzales-Chavarria's liever af en petit comité. Pablo wordt daarbij vaak vergeten en hij begrijpt dat. Hij zou zichzelf ook niet boven aan de gastenlijst van een feestje zetten.

In heel veel opzichten is Pablo een figurant in zijn eigen leven. Als hij een kleur was, dan was hij grijs, maar dat deert hem niet. Zijn leven is zelden schitterend, maar nooit echt saai, en alles in beschouwing genomen is hij gelukkig. Hij werkt al 24 jaar in de haven van Antwerpen en is 23 jaar getrouwd met Anja. In al die tijd zijn Pablo en zijn vrouw het slechts vier keer oneens geweest met elkaar.

De eerste drie onenigheden gingen telkens over de namen van hun pasgeboren baby's. Pablo wilde zijn kinderen respectievelijk Carlos, Alejandro en Elisa noemen, maar ze heten Karel, Alexander en Elize. Toch is hij bijzonder trots op zijn kroost. Karel is intussen twintig en studeert zowaar aan de hogeschool, Alexander is zeventien en is behoorlijk creatief en Elize is elf en is de liefste dochter die iemand zich ooit kan wensen.

De vierde huwelijks crisis dateert ondertussen ook al van een jaar of tien geleden. Anja was toen even de weg kwijt en ze ging die

* Oorspronkelijke titel 'Het palet van genoeg', gewijzigd op verzoek van de nabestaanden.

zoeken in de armen van de tuinier van de bureu. Pablo kon dat enigszins begrijpen. Na twee kinderen was hun seksleven niet meer je dat en zijn vrouw had behoefte aan bevestiging van haar eigenwaarde. Zoals het een goede echtgenoot betaamt, heeft hij die schuiver indertijd met de mantel der liefde bedekt. Want zulke escapades zijn des mensen en getrouwd ben je in goede en kwade dagen. Sindsdien is er een decennium voorbijgegleden terwijl zijn leven hetzelfde is gebleven. Zijn seksleven heeft zich weliswaar nooit hersteld, maar hoeveel koppels hebben na 23 jaar huwelijk überhaupt nog seks? Pablo heeft geen ruggengraat en dat is het geheim van zijn geluk.

Hij glimlacht dan ook voldaan terwijl hij naar huis rijdt na alweer een onopmerkelijke dag op het werk. Hij luistert naar Klara op de radio. Pablo houdt van de rustgevende muziek van klassieke componisten, van wie hij de namen steeds vergeet. Voor één keer staat er geen file en na een zorgeloze rit parkeert hij zijn kleine Polo vlak voor zijn doorsneerijhuis. De parkeerplek is toevallig vrij en volgens de klok op het dashboard is hij vroeger thuis dan anders. Hij is zelfs vroeger dan de kinderen. Die worden ten vroegste binnen tien minuten verwacht. Pablo krijgt een gekke gedachte. Misschien kan hij Anja verleiden tot een wippertje? Dat is jaren geleden. Wie weet. Hij bekijkt zichzelf in de achteruitkijkspiegel en doet zijn haar goed. Daarna stapt hij uit. 'Home sweet home' prijkt op de deurmat, een waterige zon schijnt in zijn gezicht en Pablo voelt dat dit zijn geluksdag is.

Wauw.

Van alle personages waaruit ik kon kiezen, koos ik Pablo. De saaiste man uit het heela, fictief en in het echt. Het allerergste is dat ik ondertussen al ettelijke uren heb versleten met het schetsen van zijn achtergrond.

Het is één uur 's nachts en ik heb Pablo Gonzales-Chavarria bedacht. Daar bestaat maar één woord voor: supercalifragilisticexpialidocious. Maar niet heus.

Gelukkig sterft Pablo op het einde van het boek, en hij sterft niet zomaar, nee, hij jaagt zichzelf een kogel door de kop. Dat wil zeggen dat hij iets zal meemaken wat hem uit het lood zal slaan. Maar wat wordt dat?

Het moet iets groots zijn, iets wat zijn hele leven op zijn kop zet. Misschien landt er straks wel een ufo in zijn tuin... Alhoewel, dat is belachelijk. Alsof Pablo ooit zoiets spannends zou meemaken. Schrap die aliens maar en zet ze op het eerste vliegtuig terug naar Mars. Anders en beter.

Over die titel moet ik het overigens ook nog eens hebben. Ik heb mijn boek voorlopig 'Het palet van genoeg' gedoopt, maar wat betekent dat zelfs? Niets, noppes, nougatbollen. Ik moet hard en goed nadenken voor ik verder schrijf.

Pablo voelt dat dit zijn geluksdag is, maar hij kan zijn vrouw niet vinden. Ze staat niet in de gang wanneer hij binnenkomt, ze is niet in de keuken wanneer hij daar gaat kijken, en in het salon is ze evenmin. Waar is Anja? Net wanneer hij de naam van zijn echtgenote wil roepen, hoort hij het plafond kraken. Hij spitst zijn oren en sluipt dubbel op zijn hoede naar boven. Gedempt gehijg klinkt aan het einde van de gang en zijn hart klopt in zijn keel. Hij begint te vermoeden wat er speelt, maar bidt dat zijn fantasie hem in de maling neemt. Helaas. Zelfs een dove hoort dat de geluiden wel degelijk uit de slaapkamer komen. Daarvoor hoeft hij zijn oor niet eens tegen de deur te houden, ook al doet Pablo dat wel. Binnen hoort hij een vrouw kreunen en een man puffen. Aangezien de klanken uit zijn slaapkamer komen, acht hij de kans reëel dat die vrouw de zijne is. Wie de man is weet hij niet, maar hijzelf is het zeker niet. Razendsnel wikt en weegt hij zijn opties.

© 2022 Manteau / Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Niels Van Droogenbroeck

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk mei 2022

Omslagontwerp: Leen Depooter – quod. voor de vorm.
Omslagillustratie: © Getty Images
Opmaak binnenwerk: 5NUL8 Grafische Producties

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3889 6
D/2022/0034/194
NUR 301